

[Statsministeren.]

man i Socialministeriet anse det for nødvendigt at fremsætte et Forslag om en midlertidig Hjælpeordning.

Det er ærede Medlemmer bekendt, at Arbejdsløshedens Omfang har været noget større i denne Vinter end i forrige Vinter. I December 1929 var Arbejdsløshedsprocenten 22,4, i December 1930 var den 24,6. Det samlede Antal af arbejdsløse opgøres ved Udgangen af Januar Maa-ned til omtrent 73 000. Det, der er det særlig stærkt virkende, er, at denne Arbejdsløshed for manges Vedkommende har været meget længe, saa at et meget stort Antal har opbrugt den saakaldte vedtægtsmæssige Understøttelse, som har været sikret dem i Arbejdsløsheds-kasserne. Antallet af saadanne opgjordes pr. 1. December til 16 123 eller 35 pCt. Der er ingen Tvivl om, at dette Tal nu siden 1. December er forøget væsentligt, saa vi altsaa formentlig staar med ca. 20 000 arbejdsløse, der har opbrugt de vedtægtsmæssige Understøttelser, som de havde sikret sig i Arbejdsløsheds-kasserne. Det er jo saaledes, at den vedtægtsmæssige Understøttelse ophører, naar den i visse Aar har haft et vist i Loven nærmere bestemt Omfang. Tidligere bestod der for dette Tilfælde en Statshjælp, en Krisehjælp, som udbetaltes eller refunderedes af Staten; men som man vil erindre, ophørte denne Krisehjælp i 1927 gennem den Revision af Lovgivningen, der da fandt Sted. Det er da naturligt, at der nu atter viser sig en betydelig Trang til Lovforanstaltninger af den her nævnte Art, og man har ment, at Forholdene er saa alvorlige, at det vil være rimeligt at søge en Ordning tilvejebragt for Resten af indeværende Vinter. Det Lovforslag, der her omtales, skulde da have Virkning indtil den 1. Maj 1931.

Ved Lovforslagets § 1 tilsiges der Medlemmer af anerkendte Arbejdsløsheds-kasser, som har mistet deres Ret til videre Hjælp, en Hjælp af samme Størrelse som den, de har faaet af Kassen, og i samme Antal Dage, dog med et Maksimum af 70 Dage.

Ved § 2 søger man at komme dem til Hjælp, der ikke er Medlemmer af Arbejdsløsheds-kasser, idet det fastsættes, at Kommunerne skal kunne yde dem en Understøttelse, der dog er noget mindre end, hvad de anerkendte Arbejdsløsheds-kassers Medlemmer har sikret sig.

I § 3 findes Bestemmelser om Adgangen til at indføre de nødvendige Kontrolregler, om Regnskabsaflæggelse og andet med Hensyn til Administrationen, og ende-

lig bestemmer § 4, at Udgifterne skal fordeles paa den Maade, at Opholdskommunen skal bære $\frac{1}{3}$, medens $\frac{2}{3}$ refunderes af Arbejdsløshedsfonden, som saa igen faar Halvdelen heraf refunderet af Statskassen — altsaa en Tredeling af Udgifterne med $\frac{1}{3}$ paa Kommunerne, $\frac{1}{3}$ paa Statskassen og $\frac{1}{3}$ paa Arbejdsløshedsfonden.

Som allerede sagt, var det Hensigten, at Loven skulde have Varighed indtil 1. Maj, og naturligvis skulde den træde i Kraft straks.

Hvad Udgifterne angaar, er det beregnet, at de for den Tid, der kan blive Tale om, maa anslaaes til noget over 5 Mill. Kr.

Det ligger i Sagens Natur, at jeg indskrænker mig til nogle forholdsvis korte Bemærkninger under Hensyn til, at det er en anden Minister, der oprindeligt har beskæftiget sig med Sagen. Men jeg skal paa hans Vegne anbefale Forslaget som en utvivlsomt særdeles haardt tiltrængt Nødhjælp. Det kunde ikke undgaa at vække nogen Opmærksomhed, at to Partier i det andet høje Ting nægtede deres Medvirkning til dette Lovforslags Gennemførelse, samtidig med at de paagældende Partier særdeles stærkt kræver Statshjælp til betrængte Ejendomsbesiddere, Statsforanstaltninger for at hjælpe andre Dele af Samfundet over Krisen.

Jeg haaber, at Landstinget vil stille sig velvilligt til det her forelagte Forslag, at man vil forstaa, at alles Øjne i dette Øjeblik er rettet paa Landstinget, og at det vilde være ønskeligt at faa en Ordning, der imødekommer den Trang, der utvivlsomt er til Stede i de paagældende Kredse af arbejdsløse, som har en saa lang Arbejdsløshed og en saa lang Nødstilstand bag sig. At modsætte sig dette Lovforslags Gennemførelse vil ikke kunne undgaa at faa Karakteren af en Tagen Parti imod Arbejderne og først og fremmest mod de arbejdsløse, som dog uden egen Skyld befinder sig i denne Tilstand, saa vist som Samfundet hverken herhjemme eller andre Steder har vist sig i Stand til at sikre alle Arbejdere Beskæftigelse. Der er i den Henseende tidligere gjort Rede for en Række Foranstaltninger, som er foretaget med det Formaal for Øje at forøge Beskæftigelsen midlertidigt eller blivende, men det er noget, vi overalt ser, at Samfundet under det nuværende økonomiske System aabenbart ikke evner at løse Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af Arbejde helt til Bunds. Og naar det er Tilfældet, forekommer det unægtelig naturligt, at man fra Samfundsmyndighedernes Side søger at komme dem i Møde, der uden